

Sir Robert Waley Cohen

Autor: Frank Hilliard

Chlapík na fotografii s hitlerovským knírkem je britský průmyslník **Sir Robert Waley Cohen** (1877-1952), někdejší ředitel společnosti Royal Dutch Shell, místopředseda londýnské University College, viceprezident organizace Board of Deputies of British Jews, předseda United Synagogue a nejlivnějši z tvůrců Palestine Corporation.

Southhamptonská univerzita o jeho životní dráze říká toto:

Waley Cohen se jako zástupce společnosti Shell účastnil nesčetných mezinárodních obchodních vyjednávání, mj. i s egyptskou vládou ohledně práv na těžební průzkum... Za 1. světové války byl jmenován ropným poradcem Armádního výboru (**Army Council**). Za jeho služby mu byl roku 1920 propůjčen **Řád britského impéria** třídy Knight Commander (KBE).

Sir Robert byl po celý život aktivně zapojen do života anglo-židovského společenství. Skoro čtyři desetiletí patřil mezi čelné činitele United Synagogue, jejímž předsedou zůstal až do své smrti.

Cohen žil ve svém londýnském domě **Caen Wood Towers** až do roku 1942, kdy ho převzalo Královské letectvo (RAF) a vybudovalo zde svou zpravodajskou výcvikovou školu.

Jak je patrné i z takto stručného shrnutí, Sir Robert byl vlivným mužem britského židovského společenství, velká ryba v mezinárodním ropném byznysu a člověk s těsnými vazbami na britské ozbrojené složky i zpravodajské služby. Jeho dům na Hampstead Heath doslovně i přeneseně shlížel na City of London i Westminster.

A k čemu Sir Robert svých peněz a vlivu využil? Podle autorů **Metapedie** financoval vznik organizace British Non-Sectarian Anti-Nazi Council to Champion Human Rights (ANC, Britský mezikonfesní antinacistický výbor na obranu lidských práv), později přejmenované na The Focus for the Defence of Freedom and Peace nebo jednoduše jen Focus. Byla to lobbystická skupina, založená roku 1935 v reakci na výzvu Board of Deputies co nejlépe oslabit národně socialistické Německo a obrátit veřejné mínění proti němu.

Abychom si dokázali lépe představit atmosféru na jednom z těchto setkání, podívejme do Irvingovy knihy *Churchill's War, The Struggle for Power* (Churchillova válka, boj o moc):

Den po projevu v Horshamu (24. července 1936) se desítky čelních členů Antinacistického výboru sešla v Morpeth Mansions, jeho přechodném londýnském bydlišti ke druhému spikleneckému obědu. V reakci na Churchillovu námitku, aby zvolili méně negativní pojmenování, si nyní říkali The Focus, ovšem jen sami mezi sebou. Hlavními rozhodnutími, k nimž toho dne dospěli, bylo zřízení výzkumného oddělení pod vedením **Wickhama Steeda** 1] a sepsání návrhu manifestu.

Když organizační tajemník ANC A. H. Richards vyslovil dotaz, kde na to všechno vezmou peníze, odpovědí mu bylo jen trapné pokašlávání. Zdálo se, že Churchilla jeho otázka rozeznila. Odvedl si Richardse stranou a požádal ho, aby prostě vyhlásil, že všechny jejich finanční požadavky už byly splněny.

O peníze bylo postaráno už dva dny předtím na soukromé večeři v severním Londýně, pořádané Board of Deputies of British Jews. Jeho viceprezidentem byl Sir Robert Waley Cohen, šéf British Shell a charismatický sionistický extrovert, který se měl záhy stát, jak to vyjádřil jeho autorizovaný životopisec Robert Henriques, „skutečným dynamem skupiny Focus“.

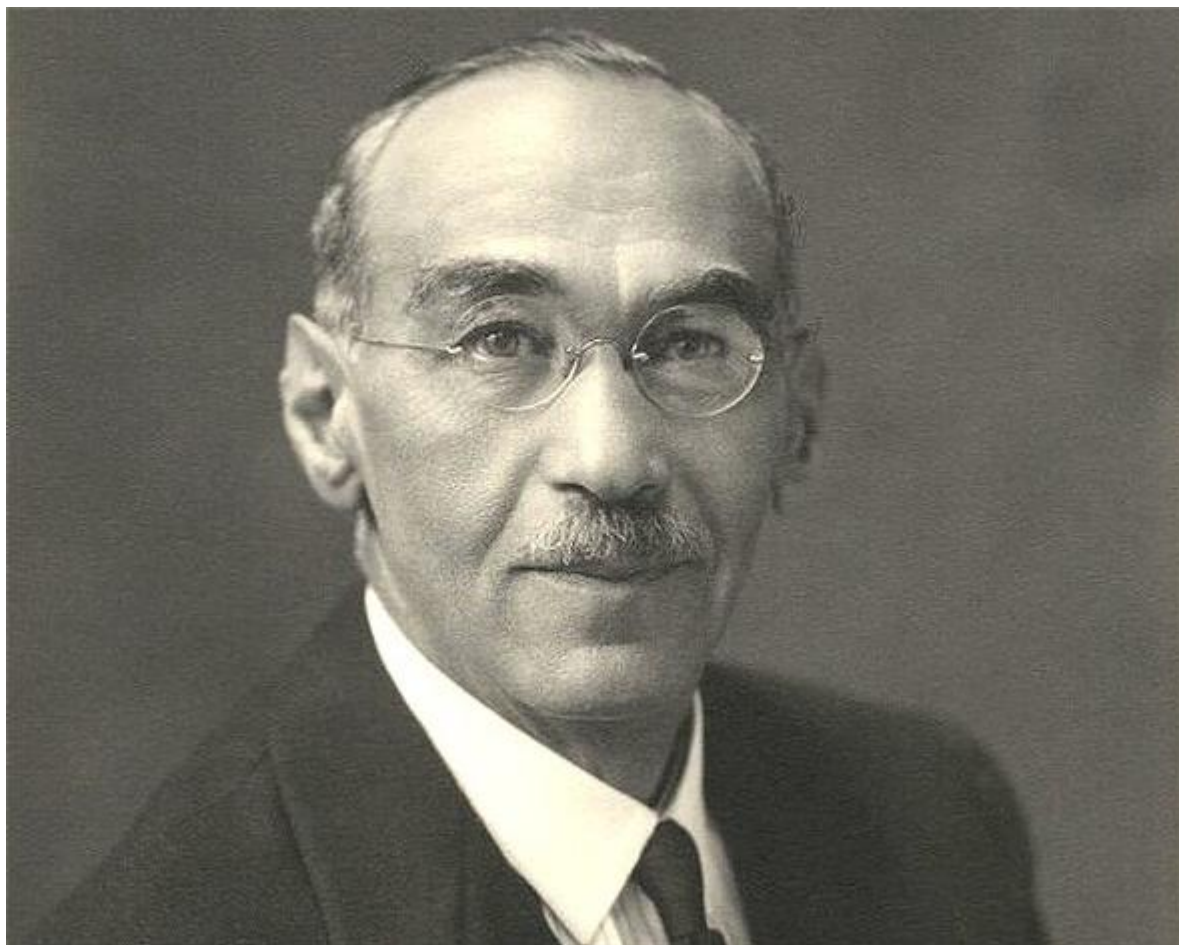
Na večírku, pořádaném 22. července v jeho sídle v Caen Wood Towers, oznámil úvodní tajný příspěvek pro The Focus ve výši 50 tisíc liber. Jeho společníci na místě podepsali šeky na 25 tisíc a zavázali se ke složení zbytku sumy.

Přepočteno na současný kurz dosahoval tento příspěvek do začátku více než tři a půl milionu liber – na dobrovolnou sbírku u večeře to nebylo vůbec špatné! A na co se měly vybrané peníze vydat? Podle Paula Craiga Robertse, jednoho z autorů píšícího pro **Unz Review**, nebyl jejich příjemcem nikdo jiný než Winston Churchill:

Hitlerovým programem bylo postavit Německo zpátky na nohy. To se mu dařilo bez nutnosti války, dokud nedošlo na Polsko. Hitlerovy požadavky byly spravedlivé a realistické, ale Churchill, financovaný skrz Focus Group židovskými penězi, vyvinul natolik silný tlak na britského ministerského předsedu Chamberlaina, že se vložil do polsko-německých vyjednávání a poskytnul polské vojenské diktatuře britskou záruku pro případ, že by se odmítla vzdát území obývaného Němci a odebraného po 1. světové válce Německu.

Po přečtení těchto řádek mi „secvaklo“. Jistě, už dřív jsem si uvědomoval, že **Winston Churchill** byl ztělesněná ambice a že po moci prahнул s naléhavostí dítěte v cukrárně. Toužil se připodobnit svému slavnému předkovi, vévodovi z Marlborough, jehož životopis psal. Když jsem si přečetl knihu Williama Manchastera *The Last Lion* (Poslední lev), došlo mi i to, že si z poslaneckého platu žil jako král. Neuvědomoval jsem si však, že jeho život na vysoké noze sponzorovali britští Židé, tedy dokud Churchill agresivně útočil na národně socialistické Německo.

Churchill tak byl v **žoldu skupiny**, která nenáviděla Německo a pro odstranění Hitlera by byla ochotna podniknout cokoliv.

Sir Henry Strakosch

Na fotce je další velice prominentní britský Žid, sir Henry Strakosch, odcituji jen část z jeho rozsáhlého životopisu na Wikipedii:

Pracoval jako finanční poradce pro jihoafrickou vládu a stál za zákonem o jihoafrické měně a bankách z roku 1920. Od roku 1924 byl předsedou korporace jihoafrického svazu těžařů zlata. V letech 1925 až 1926 byl členem Královské komise pro indickou měnu a finance. Později sloužil mezi lety 1930 - 1937 v Radě Indie, Imperiální hospodářské konference v roce 1932 se zúčastnil jako delegát za Indii a v období 1937 až 1942 byl poradcem ministra pro Indii.

Těžko si představit člověka s lepšími konexemi. A co že Sir Henry udělal pro budoucího britského premiéra? V izraelském listu *Haarec* vyšla recenze knihy britského bankéře Davida Lougha *No More Champagne: Churchill and his Money* (Konec s šampaňským: Churchill a jeho peníze), kde autor popisuje, jak různí vlivní byznysmeni znovu a znovu zachraňovali

Churchilla před krachem.

Churchill si zamiloval také společnost – a peníze – židovských milionářů. Jeden z nich, v Rakousku narozený Sir Henry Strakosch, ho ve velké krizi spasil hned dvakrát. 18. června 1940, jen den poté, co na čtyři tisíce britských vojáků, námořníků i civilistů zahynulo při potopení RMS Lancastria Němci, mu Strakosch vypsál šek na pět tisíc liber (v dnešních penězích £329 500).

Štědrý dárcem na oplátku nic nežádal a zachoval diskrétní mlčení. Aby za sebou zametl stopy, uvedl Strakosch jako příjemce peněz jednoho z Churchillových blízkých poradců, který je obratem převedl na šéfa. Nový premiér tak mohl splatit závazky svým hodinářům, dodavatelům vína i krejčím, kteří už netrpělivě čekali na dlužné částky.

Věřili byste, že jen den po největší pohromě v dosavadním průběhu války se Churchill pokusil zamaskovat písemné důkazy ohromného osobního finančního daru od židovského bankéře? Takové chování se téměř vzpírá naší představitosti. Skoro přesně o měsíc později, 19. července 1940, učinil německý kancléř svou nejdůležitější mírovou nabídku Británii, Churchill – který se nyní nemusel obávat o dodávky brandy a doutníků – ji však odmítl. (Ve skutečnosti to bylo ještě horší, protože Churchill dostával tučet doutníků denně od svého židovského trafikanta, J. Grunebauma, aniž by za ně platil...)

Nebylo to ale poprvé, kdy Strakosch otevřel Churchillovi svou šekovou knížku, k tomu došlo už o dva roky dříve, krátce po anexi Rakouska Němci. Od Churchilla se mu dostalo následujícího písemného poděkování: „Chci vám jen říci – stejně jako nedávno a při méně hodné příležitosti řekl Hitler Mussolinimu – ‚Nikdy vám tuto nezměrnou službu nezapomenu.‘“

Haarec a o výši částky nemluví, ale recenzent knihy pro *The Daily Mail* ano.

Sir Henry, v Rakousku narozený naturalizovaný Brit, považoval Churchilla za jednoho z největších evropských politiků, obdařeného dostatečnou vizí, energií i odvahou postavit se hrozbě nacismu. Neváhal tak proto umořit jeho burzovní dluhy ve výši 12 tisíc liber (v současných sumách asi 825 tisíc liber). 2]

Ani jeden z mužů o tomto spásném aktu nikdy veřejně nehovořil. Churchill se o něm šířil jen ve velice úzkém kroužku osob, mezi něž ovšem nepatřili jeho banka ani právníci.

Odlišná formulace téhož by asi zněla, že Churchill byl zadlužený natolik, že bylo možné ho koupit. Novináři si uvědomují, o jak inkriminující informaci se jedná, takže si kladou otázku, proč židovští podnikatelé britského ministerského předsedu financovali:

Důkazy o peněžních darech od bohatých Židů by mohly být vodou na mlýn rozněcovačům nenávisti, kteří britského lídra s oblibou nazývají židovskou figurkou. Lough si to uvědomuje a zdůrazňuje, že Churchill bohatým Židům za jejich peníze nikdy neposkytnul žádné protiplnění. Žádnou spojitost mezi židovskými penězi a Churchillovou činností proti nacistickému Německu v předválečných letech neobjevil.

To je sice pěkné, ale Churchillova předválečná činnost spočívala v tom natlačit Chamberlaina a celou Británii do války. To je asi největší možná myslitelná odměna v dějinách světa.

Rozhodujícím momentem, kdy Churchill zafungoval jako ústřední bod, kolem něhož se otočil osud války, vešel ve známost jako **Krise válečného kabinetu v květnu 1940**.

Když byla v neděli 26. dubna 1940 předložena možnost vyjednávání, Churchill se postavil jednoznačně proti a burcoval své kolegy k setrvání v boji. Nedařilo se však dosáhnout shody. O dva dny později, 28. května se Churchillovi povedlo přelstít ministra zahraničí, vikomta z Halifaxu, když svolal setkání 25ti členného širšího kabinetu, kde měli jeho stoupenci většinu. Přednesl zde strhující projev ve prospěch pokračování ve válce, který byl dobře přijat. Poté byl Halifax nucen vzdát se.

Druhá platba od Sira Henryho Strakosche přišla 18. června, jen o tři týdny později.

Churchill tak prosadil válku, po níž Focus prahl – a dostalo se mu odměny, další měly následovat. Teprve po 80 letech pronikl na světlo celý příběh uplácení a zkaženosti.

Miliony obětí zbytečné války už si ale nikdy nebudou moci přečíst, proč musely zahynout.

Poznámky:

1] Byl editorem *The Times* v letech 1919-1922.

2] Pro výpočet astronomického tempa inflace jsem využil [tyto stránky](#). Při výpočtu nezapomeňte udat správný rok.

Esej Franka Hilliarda **British Jews, Churchill, and the Second World War** vyšla na stránkách Council of European Canadians 24. dubna 2021.